

NO HO DIGUEU A NINGÚ, guardeu-me el secret. Sé que ho fareu. Al cap i a la fi, sempre hi ha hagut molta confiança entre nosaltres. Aquest secret s'ho val. És important. El secret que he descobert és que ens havien enganyat. Sí, ja ho sé, em direu que és una merda de secret i que ja el sabíeu, però deixeu-me que us l'expliqui bé. Ens han enganyat amb moltíssimes coses i ja ho sabia, però ara he descobert un nou engany. Ens havien parlat dels herois. Us sona la paraula? Heroi. Aquell que salva, aquell que lluita contra les adversitats i, a poder ser, les guanya i ho explica en una odissea. Associàvem heroi a líder, a salvador,

Però n'he descobert d'herois. Existeixen. N'hi ha. I aquest és el secret.

a aquell que vetlla pel bé comú d'una societat, d'un col·lectiu, d'una vida. I no, d'aquests no n'hi ha. Aquí radica la mentida. Els que són dalt de tot, els líders, de salvadors no en tenen ni un

pél. Ho sabíeu, oi?

Sí. Ho sabíeu. Els suposats herois no són herois.

Però n'he descobert d'herois. Existeixen. N'hi ha. I aquest és el secret. El secret que m'heu de guardar, no fos cas que els veritables herois ho sabessin i

perdessin aquesta màgia de l'anonimat que ens dona tanta força.

Herois són les famílies que aguanten unides i sobreviuen amb un sou o mig o cap. Herois són els treballadors que accepten eres i eros i aguanten, estoics i al peu del canó.

Herois són els voluntaris de tantes i tantes associacions, properes o no, que dediquen part del seu temps, al temps dels altres.

Herois són els homes i les dones que engegen negocis, que fan plans de viabilitat i demanen crèdits. Herois són els que fa temps que van decidir que la paraula crisi només eren unes lletres, res més, un concepte passatger que no

podia ni havia d'importar.

Herois són els que accepten el que senten i ho defensen, lluiten i si cal accepten.

Herois són els que els diuen als suposats herois que d'herois no en tenen ni un pél. Herois són els que no saben que ho són, ni ho pretenen.

Aquest és el secret que m'heu de guardar: com si us hagués donat la capsa (de fet la gerra) de Pandora: el secret és que encara hi ha esperança. Us ho prometo. N'hi ha. No pels suposats herois falsos que encara venerem no sé perquè, sinó pels herois reals i anònims, els de debò, els que hi són, o i tant que hi són.

A ells i elles, a tots i totes, a vosaltres, només una paraula: ENDAVANT.

CULTURA

Inspiració en l'art

Taller amb un objectiu poètic-artístic d'un gran valor humà per ajudar a descobrir les capacitats creatives de la persona. Dirigit per Hac Mor i Esther Xargay, artistes de la paraula, les més de vint persones, amb majoria de joves, immerses en l'exposició d'obres d'art del Museu de Granollers després d'escoltar les observacions dels Mestres, en silenci i amb un llapis i un paper a la mà escolliren l'obra d'art que més el plaïa i en feren el seu comentari. El primer exercici sobre l'obra escollida pel mateix, diguem-ne alumne, i el segon sobre l'escollida pels dos professors. Cal dir que la lliçó més important fou l'excel·lent resultat dels treballs escrits, orals i corporals. I cal recalcar que sense cap mena de dubte, els més impactants foren els dels joves, noies i nois.

Palesaren una molt bona capacitat d'observació i de síntesi a l'hora de definir i de comentar. Em sap greu no tenir els noms dels participants joves perquè es mereixen un lloc en aquest comentari. Seria injust oblidar la sincronia que existeix entre les belles arts, com ho feren palès Àgueda Murillo, professora de ballet i ballarina i Montserrat Mas, una institució en el món de la cultura. Àgueda Murillo

amb uns moviments d'una extraordinària bellesa definí l'excel·lència de les ceràmiques exposades del Sr. Cumella i la Montserrat Mas amb els moviments de les mans féu un exercici de meditació oriental. La bondat del taller fou definida per la gran col·laboració de tots els assistents, dirigits pedagògicament i psicològicament amb saviesa i qualitat artística. Un taller que els assistents desitjaren la seva continuïtat. Un encert i enhorabona a la direcció del Museu.

Rdv

Joan Sala Vila

los rípios de Francisco Barbachano

Mas, se lo ha puesto a huevo a Esquerra Republicana y tal como anda el circo, Esquerra, le hace la cama.

En intención de voto Junqueras es el que gana, que sabe bien lo que quiere y hábilmente trabaja en pro de la independencia ante un Mas, flaco de talla.

Los resbalones de Mas son de juzgado de guardia: una vez se fue a un notario, y terminó en la estacada.

Entre esos patinazos y el percal que tiene en casa, ni Homs, el todoterreno, podrá salvarle la cara.

Afine pues, President, porque le vienen mal dadas.

¡El declive de Mas!

La música del cel | Colors: la trompeta i l'orgue

Un concert amb música de la terra que vol esdevenir música del cel. La trompeta i l'orgue amb uns sons molts individualitzats en un instrument i molt globalitzats en l'altre celebraren un diàleg prou interessant en la que músiques força populars unes i més clàssiques altres transportaven la ment per camins

més o menys emotius amb intensitats que recordaven situacions de desig, de lluita, de benestar i de futur esperançat. Tal vegada la coordinació de músiques de diferent intensitat religiosa i d'alguna que buscava la relació musical des de la secularitat, fou reclam prou convincent que ajudà a descobrir que les relacions

humanes no per temporals deixen de ser transcendents. Òbviament que un dels reclams del concert estava en els "Tocs de festa, sardana" de Josep M. Ruera. Una dansa popular catalana compartint amb altres peces musicals, Concertino, de Torelli, Sonata, de J.S. Bach, dos anònims del segle XVII de música hispana

popular, Concert de Leopoldo Mozart i Rondo for Christmas de Naji Hakim. Parlant col·loquialment un espectacle musical dialogant amb l'objectiu de que la música de la terra (la història humana) esdevingui música del cel.